

21.06.2014 - Kære student

Når du om få dage jublende, hujende, fyldt med glæde, champagne og små nette, velsmurte sandwich, lader dig transportere rundt i by og det ganske land i blomstersmykkede hestevogne, lastbiler og andre køretøjer, bliver jeg nødt til at stå af min cykel, trække ind til siden og blive der en tid.

Det må jeg, fordi jeg ved, at du og de andre med jeres humør, smil, vink, glade udbrud, sang og flag for en stund vil være i stand til at smitte mig med jeres glæde og en umiddelbarhed, der er til at få øje på.

Tre intensive år med mange mere eller mindre meningsgivende fag, spændende undervisning eller dræbende kedsommelige lektioner er nu slut. Færdig er du med forstående eller uforstående lærere og ikke mindst bunker af afleveringer, der aldrig helt var til at se en ende på. Fordi den ene afløste den anden, fordi du bare lidt for ofte kom lidt for meget bagud, eller fordi lærerne ikke altid fik talt sammen om, at de ikke behøvede at lægge de forskellige afleveringer i samme uge.

Måske det ind i mellem også for dig af og til kunne være næsten uoverskueligt at komme til tiden, fordi du grundet træthed af den ene eller den anden grund, bare ikke kunne forlade din lune seng.

Tre år, som måske også lod sig komme igennem ved hjælp af facebook, Twitter, chat, facetime og spil. Tre lange år, som nu i dag måske opleves, som om de bare er fløjet af sted. Et hårdt slid har det været, et slid, der for nogen blev lidt mere spiseligt og gled bedre ned sammen med talrige fredagsbarer og fester.

Lærdom har du tilegnet dig, og ikke mindst er du blevet klogere på, hvordan du skaffer dig den lærdom og de oplysninger, du behøver, i en tid og i et medievidenssamfund, hvor alt går meget mere end hurtigt.

Venskaber er blevet knyttet eller brudt, kærester fundet, forladt eller hugget. Sjov og alvor, venlighed, spydighed og intriger blev mixed i en i en cocktail af forelskelse, skuffelse, ustyrlig glæde tilsat lidt overskud eller en stærk fornemmelse af at være forkert og udenfor.

At være forkert, anderledes eller udenfor. Hvorfor skal jeg blande det ind i din og de andres glæde i dag?

Måske, fordi jeg fornemmer eller ved, at de ting nødvendigvis også er med på jeres køretur i dag.

Mon du er en af de mange, der trods huen og det tilsyneladende fællesskab i dag, også kender til det? Mere eller mindre.

Kender du følelsen af at tro, at de andre bare er flottere, smartere, klogere, smukkere og meget mere populær, end du nogensinde vil blive?

Kender du til ikke at blive inviteret med til festene og derfor være nødt til at lade som om, du ikke hørte, hvad der blev fortalt herom, mandag morgen? Kender du til

at være nødt til at henslæbe den ene fredag aften efter den anden i selskab med computeren eller omkring tv og slik med din familie, selv om det også kan være nok så hyggeligt, mens alle de andre, ALLE de andre, var sammen med nogen og til den fedeste fest?

Kender du til at føle dig som den mest kiksede, nørdede eller mærkeligste person, som andre tilsyneladende ikke gider være sammen med?

Hvis du skulle kende til det, eller vide om en anden, der også i dag ved noget herom.

Ja, så vil jeg bare sige til dig: Du er langt fra alene om at have det sådan. Kan selv komme i tanker om mindst en, jeg kender personligt og efterhånden også ret godt.

Selv om det måske langt fra ser sådan ud, kan jo selv den smukkeste, klogeste og smarteste også have det lige netop sådan.

Måske er det ikke til nogen nytte, jeg fortæller dig det i dag og slet ikke på din festdag.

Jeg ved også godt, at du står i dine egne sko, og at det måske langt fra hjælper at vide, at andre også kan være ramt af ensomhed og forkerthed.

Jeg synes bare, du skal vide det alligevel. For i virkeligheden er meget lidt kun og udelukkende det, det giver sig ud for at være.

Du skal også vide, at du på trods af usikkerhed og lave tanker om dig selv også ideholder andet og mere end dine negative og dømmende tanker om dig.

Jeg er faktisk så ganske sikker på, at også du har mange fine egenskaber, evner og færdigheder, som vil folde sig ud, hvis du leder efter dem.

Jeg kender dig ikke, kan du med rette hævde. Men jeg ved fra de mange andre unge, skønne mennesker, jeg taler med, at de er der. Egenskaberne og evnerne. Og jeg ved også, at det syn, du måske har på dig selv nu, ikke behøver at forfølge dig resten af dit liv. Det liv, du er klar til at springe ud i lige om lidt.

Uanset, er det måske bare mig, der kommer til også at tænke sådan, når jeg ser dig og de andre i vognen, så nu vil jeg altså også bare glæde mig med dig. For i dag er en festdag, og her sidder du jo med smil og hue i et blomstersmykket køretøj sammen med alle de andre lige så fornøjede unge mennesker, der, som du, med dygtighed, flid og alvor måske en lille smule held, når ret skal være ret, endelig og omsider er nået frem til denne dag.

I skal feste, skal I. Det har I fortjent. Og rundt omkring venter de dig og de andre, de glade, stolte og lettede familier, som også har fortjent det, med jordbær, champagne, øl, mad, snacks og mere champagne.

Kære student. Tak for, at jeg måtte få en bid af din glæde.

Nu svinger hestevognen om hjørnet, snart kan jeg ikke øjne den mere, og jeg kan, en lille smule rigere, gribe fat i mit styr og cykle videre.

Så: lykke til.

Eller ganske, som Lilholt i mange år så smukt har sunget om det:

Held og lykke og få kærligheden med.